

Нетрадиційні об'єкти права ІВ: сорти рослин, породи тварин, компонування (топографія) інтегральних мікросхем, комерційні таємниці, наукові відкриття, раціоналізаторські пропозиції.

Об'єкти авторського права і суміжних прав: літературні та художні твори, об'єкти права ІВ в галузі науки «Державне управління», комп'ютерні програми, компіляція даних, виконання, фонограми, відеограми, програми організації мовлення.

Задіяні механізми комерціалізації права ІВ сприятимуть формуванню ефективної державної політики сталого розвитку України.

1. Конституції України [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/go/254к/96-вр>.

Надія КАЛАШНИК

*д.держ.упр., доцент, професор
кафедри регіонального управління
та місцевого самоврядування
ЛПРДУ НАДУ*

ТЕНДЕНЦІ РОЗВИТКУ ПУБЛІЧНОЇ СЛУЖБИ В КОНТЕКСТІ ПОЛІТИЧНОГО ДІАЛОГУ УКРАЇНА – ЄС

Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони трансформувала відносини на міжнародній арені та всередині України у якісно новий тип співробітництва і передбачає докорінне реформування усіх сфер суспільного життя в нашій країні. Зміст та процес реалізації політичної асоціації між Україною та ЄС має важливе значення, оскільки передбачає докорінне реформування сектору публічного управління. З іншого боку в процесі зазначеного реформування мають місце ризики та загрози, що ставлять під удар темпи, напрями, ефективність, а також можуть впливати на зміну вектору розвитку нашої держави, як наслідок і реалізації Угоди про асоціацію між Україною та ЄС.

Формулюючи основні проблеми сучасного етапу розвитку публічної служби в Україні, наголосимо, що нині основні зусилля зосереджені на здійсненні інституалізаційних реформ; у розбудові партнерських відносин нового типу між суспільством, державою (в особі органів влади) та бізнесом. При цьому основним завданням залишається гарантування безпеки, суверенітету (зовнішнього та внутрішнього) та захисту територіальної цілісності держави. Серед основних засад зовнішньої політики та міжнародного співробітництва у контексті виконання Угоди Україна має:

– забезпечити національні інтереси і безпеку шляхом підтримання

мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства за загально визнаними принципами і нормами міжнародного права;

– використовувати міжнародний потенціал для утвердження і розвитку України як суверенної, незалежної, демократичної, соціальної та правової держави, її сталого економічного розвитку;

– сприяти міжнародному миру і безпеці у світі, брати участь у всеосяжному політичному діалозі для підвищення взаємної довіри держав, подолання традиційних і нових загроз безпеці [1].

Отже, основною тенденцією розвитку публічної служби, як провідників та реалізуючих суб'єктів реформ від ім'я держави, є побудова державницько-управлінських та соціальних відносин таким чином, щоб досягти окреслених вище завдань. Базуючись на даних Звіту про виконання угоди про асоціацію між Україною та європейським союзом (за 2017 рік) [2] загальний прогрес виконання Угоди про асоціацію Україна – ЄС склав 41%. При чому прогрес виконання зобов'язань Верховною Радою України складає 32 %, Центральними органами виконавчої влади – 42 %, іншими органами державної влади – 50 %. Можна зробити висновок, що зміни відбуваються у півсили. Найшвидше змінюються відносини на місцевому рівні, а законодавче забезпечення має темп втричі повільніший за потрібний.

Проаналізувавши ключові завдання впровадження Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, а також стан їх виконання за останні два роки [2; 3] можемо визначити такі перешкоди та ризики реформування:

– відсутність або слабка (дуже повільна) законодавчої підтримки реформ;

– структурна та інституалізаційна неготовність органів державної влади на центральному та місцевому рівнях до реалізації реформ та нового типу взаємодії у різних сферах;

– відсутність або слабка міжвідомча координація під час реалізації вимог міжнародного співробітництва у сферах, що потребують міжвідомчої взаємодії;

– висока заполітизованість під час прийняття управлінських рішень щодо напрямів та механізмів реалізації реформ;

– нерівномірність реформування у різних галузях функціонування держави;

– спад активності в діяльності новостворених державних органів;

– відсутність наступності політичної волі при зміні влади.

Визначені перешкоди та ризики, необхідність їх подолання зумовлюють визначення пріоритетних напрямів розвитку публічної служби, а саме: зміна інституційних механізмів взаємодії держави та суспільства; розвиток компетентностей публічних службовців, особлива

увага має бути приділена цінностям та спрямуванням; забезпечення сталого поступового розвитку в діяльності органів влади та їх реформуванні; розвиток співробітництва між різними органами публічної влади; належне правове регулювання статусу публічних службовців різних категорій та публічної служби в цілому; створення стовбуру публічної служби не залежного від політичних коливань та зміни влади; формування наступності виконання управлінських рішень при зміні влади.

Список використаної літератури

1. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/984_011.

2. Звіт про виконання угоди про асоціацію між Україною та європейським союзом (за 2017 рік) / Урядовий офіс з питань європейської інтеграції Секретаріату Кабінету Міністрів України. – Режим доступу: <https://eu-ua.org/zvity-pro-vykonannia-uhody-pro-asotsiatsiiu>.

3. Звіт про виконання Порядку денного асоціації та Угоди про асоціацію між Україною та ЄС (за 2016 рік) / Урядовий офіс з питань європейської інтеграції Секретаріату Кабінету Міністрів України. – Режим доступу: [file:///C:/Users/Admin/Downloads/%D0%97%D0%B2%D1%96%D1%82%20\(3\).pd](file:///C:/Users/Admin/Downloads/%D0%97%D0%B2%D1%96%D1%82%20(3).pd).

Петро КОГУТ

к.і.н., доцент кафедри європейської інтеграції та права ЛРІДУ НАДУ

ВІДОБРАЖЕННЯ ПОЛІТИКО-ВЛАДНИХ ІНТЕРЕСІВ ПЕРСОНИ В УГОДІ ПРО АСОЦІАЦІЮ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ЄС

Здійснення політики європейської інтеграції України відбувається у чітко визначених правових рамках. Це зумовлено тим, що європейські країни сприйняли і втілили у своїх системах публічного управління принципи правової держави, які стали атрибутом не лише відносин всередині ЄС, але й основою співпраці з країнами-партнерами. Україна, поставивши завданням стратегічного розвитку європейську інтеграцію, повинна піднятися на вищий рівень відносин, які окреслені Угодою про асоціацію між Україною та ЄС (далі – Угода) [5]. Реалізація положень цього документа, серед іншого, передбачає й розвиток співпраці у сфері забезпечення політико-владних інтересів персони відповідно до прийнятих у ЄС стандартів.

В Угоді домінуюче значення відведено положенням економічного характеру, які складають більшу за обсягом її економічну частину. Це

закономірно як з огляду на домінування економічних мотивів у ході становлення та подальшого функціонування ЄС, так й через необхідність врахування існуючого сьогодні суттєвого розриву у рівнях розвитку економік України та країн ЄС.

Політична ж складова Угоди містить більш загальні й такі, що не викликають різночитань політико-владні положення, виконання яких спрямоване на підвищення ролі громадянського суспільства як фундаменту системи публічного управління. Політичні переваги інтеграції України у ЄС пов'язані зі створенням надійних механізмів політичної стабільності, демократії та безпеки. Зближення із Європейським Союзом виступає гарантією, а виконання його вимог – інструментом розбудови демократичних інституцій в Україні. Членство у Європейському Союзі може відкрити шлях до колективних структур спільної європейської безпеки, забезпечити ефективнішу координацію дій у сфері контролю за експортом і нерозповсюдження зброї масового знищення, в боротьбі з тероризмом, організованою злочинністю, нелегальною міграцією тощо [1]. Отже, політична частина Угоди спрямована на створення сприятливого, головним чином, внутрішнього та безпечного зовнішнього суспільно-політичного середовища, яке є фундаментом для формування передумов для усе повнішого врахування політико-владних інтересів персони.

Політичні інтереси та владні прагнення персони залишаються номінальними до того моменту, поки не знаходять вираження у відповідній інституційно-правовій основі. Положення Угоди ставлять завданням створення такої основи. В Україні тривалий час відбувався пошук ефективної моделі управління з реалізації положень Угоди. Після тривалих дискусій, у квітні 2016 р. в Уряді було запроваджено посаду Віце-прем'єра з європейської і євроатлантичної інтеграції. Таким чином на рівні Уряду появилася інституційно-політична структура, яка взяла на себе функцію лідерства в процесі впровадження Угоди. Ще раніше, у 2014 р. в кожному міністерстві були призначені заступники міністра з питань європейської інтеграції в межах повноважень своїх органів. В структурі Секретаріату Кабінету Міністрів України у 2014 р. було створено Урядовий офіс з питань європейської інтеграції. Незважаючи на несприятливі внутрішньополітичні і зовнішньополітичні обставини та серйозні виклики, що постали перед Україною, Уряд досяг певних результатів, зокрема: затверджено загальнодержавний план виконання Угоди, а згодом його суттєво оновлено в частині зони вільної торгівлі; схвалені 150 планів імплементації 219 актів законодавства ЄС відповідно до Угоди; створено скоординовану систему взаємодії органів виконавчої влади у сфері європейської інтеграції, включаючи їх участь у роботі спільних органів асоціації; запроваджено щоквартальне публічне звітування Урядового офісу координації європейської та євроатлантичної інтеграції про виконання Угоди та Порядку денного асоціації Україна – ЄС [2, с. 8 – 9].